

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **N. T. H.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2019, č. j. CPR-39625-3/ČJ-2018-930310-V238, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2019, č. j. 13 A 34/2019 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 9. 7. 2018 se na služebnu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) dobrovolně dostavila žalobkyně za účelem vyřešení oprávněnosti svého pobytu na území České republiky. Předloženým cestovním pasem bylo zjištěno, že se na území České republiky nachází neoprávněně, jelikož jí bylo uděleno výjezdní vízum platné jen do dne 5. 7. 2018. Nebylo přitom zjištěno ani žádné řízení, které by žalobkyni opravňovalo k pobytu na území České republiky.

[2] V průběhu správního řízení bylo dále z evidence Rejstříku trestů fyzických osob zjištěno, že žalobkyně byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2014, sp. zn. 42 T 1/2014 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. 12 To 106/2014 pravomocně odsouzena za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy (nejméně 0,784334 kg metamfetaminu - pervitinu) k trestu 5 let odnětí svobody ve věznici s ostrahou a k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.

[3] Podobně vyšlo v předcházejícím správním řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně najevo, že podle rozsudku č. j. 27 C 386/2005 - 35 Okresního soudu v Teplicích žalobkyně uzavřela předchozí manželství v říjnu 2004, které bylo na straně tehdejšího manžela motivováno snahou po získání finanční odměny a u žalobkyně snahou po legalizaci jejího pobytu na území České republiky.

[4] Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2018, č. j. KRPA-256113-35/ČJ-2018-000022, uložil správní orgán prvního stupně žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a současně stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let.

[5] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná odvolání žalobkyně zamítla.

II. Řízení před krajským soudem

[6] Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Krajský soud žalobní námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu vypořádal konstatováním, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, dbali, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny zájmy osob, jichž se jejich činnost týká, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto skutkového stavu (proto jejich rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelná). Vzhledem k tomu, že žalobkyně nekonkretizovala, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, krajský soud se touto námitkou nezabýval blíže.

[8] Podle krajského soudu posoudily správní orgány správně otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí a dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zcela se v těchto otázkách ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dle závěrů krajského soudu je zřejmé, že zájem na tom, aby se na území České republiky zdržovali cizinci pouze s platným pobytovým oprávněním, převáží nad právem na soukromý a rodinný život žalobkyně, zvláště pak s ohledem na dosavadní intenzivní protiprávní a nemorální jednání

žalobkyně (závažná trestná činnost, uzavření předchozího účelového manželství) i na to, že její nezletilý syn pobývá na území Vietnamu; manžel žalobkyně je pak vietnamské státní příslušnosti, a tedy žalobkyně se svým manželem mohou svůj soukromý a rodinný život vést na území Vietnamu. Krajský soud proto neshledal uložení správního vyhoštění ani jako opatření nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, jakož i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zabývaly dostatečně, krajský soud v jejich postupu neshledal žádné pochybení a s jejich hodnocením se plně ztotožnil.

[9] Krajský soud dále k námitce nevypořádání všech odvolacích námitek odkázal na jejich vypořádání na stranách 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým po věcné stránce plně souhlasil. Námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto zhodnotil jako nedůvodné. Ačkoli se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu k vyřešení své pobytové situace, tyto skutečnosti nepřevažují nad závažným jednáním, kterého se žalobkyně dopustila tím, že pobývala na území neoprávněně a zároveň opakovaně porušila právní předpis.

[10] Závěrem soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 Azs 164/2017 - 42, uzavřel, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu. Ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění přitom neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží, či nikoli.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[11] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s jejími žalobními námitkami. Závěry krajského soudu nemají dle stěžovatelky oporu v doposud zjištěném skutkovém stavu.

[13] Stěžovatelka namítá, že byla fakticky navždy zbavena práva získání jakéhokoli pobytového oprávnění na území České republiky, právě z důvodu někdejšího porušení právních předpisů, resp. „obcházení zákona“ a to bez přihlédnutí k aktuální situaci, časovému hledisku a souvisejícím faktorům zmírňujícím vnímání případného porušení zákona stěžovatelkou v minulosti (vede řádný život, má fungující rodinu, neporušuje zákony). Po odpykání uloženého trestu byla fakticky potrestána podruhé, a to zrušením jejího pobytového oprávnění. Snahu o legalizaci setrvání na území České republiky považuje krajský soud za opakované porušení právních předpisů nemístně.

[14] S odkazem na jednotlivá kritéria ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva nadále trvá na tom, že správními orgány ani krajským soudem nebyla správně posouzena otázka přiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatelky.

[15] Krajský soud se nijak nezabýval její námitkou, že správní orgány nikterak nezvážily možnost překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, čímž překročily meze svého správního uvážení. Správní orgány by dle stěžovatelky měly v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů primárně zvažovat možnost uložení rozhodnutí o povinnosti opustit území bez uložení sankce zákazu pobytu, jelikož zde žije již řadu let, má zde svoji nukleární rodinu, ve které v současné době plní nezaměnitelnou roli. Správní orgány a správní soud postupovaly v rozporu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nedostatečně posoudily zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[16] Žalovaná se ke kasační stížnosti žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má všechny požadované náležitosti, byla podána včas, osobou oprávněnou a obsahuje argumentaci podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Předně přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71, a rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze obecně uvádí, že nesouhlasí se způsobem, jak se krajský soud vypořádal s jejími námitkami, a dále že nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí způsobuje nedostatečné posouzení zásahu do soukromého a rodinného života.

[20] S těmito námitkami se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Již ze shrnutí obsahu rozsudku krajského soudu je zřejmé, že se pečlivě věnoval uplatněným námitkám a přesvědčivě zdůvodnil své závěry, které byly začasto totožné s důvody uváděnými správními orgány v dotčených správních rozhodnutích. Krajský soud popsal, jakou právní úpravu a k ní se vážící judikaturu na věc aplikoval, vycházel přitom z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný, obsahuje konkrétní úvahy, jimiž se krajský soud řídil a konkrétní závěry, ke kterým dospěl. Na tom nic nemění ani okolnost, že se krajský soud s některými úvahami a závěry správních orgánů ztotožnil, namísto toho, aby je opětovně líčil. Tento postup krajského soudu totiž nijak nesnižuje možnost seznat obsah jeho úvah a tomu odpovídajících závěrů, se kterými ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti polemizuje.

[21] Pokud stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se vůbec nezabýval její námitkou ohledně možnosti překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, pak přehlíží odst. 16 jeho odůvodnění, ve kterém krajský soud tuto námitku věcně vypořádal a dospěl přitom k dílčímu závěru, že: „*Ve věci žalobkyně pak nebyly splněny zákonné podmínky pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož naplnila důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. téhož zákona a tento postup nebyl nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017 č. j. 9 Azs 67/2017 - 34), pročež námitka ohledně nepřekvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území a o nevhodnosti formy zvoleného opatření (uložení správního vyhoštění) nemůže obstát.*“.

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že byla fakticky navždy zbavena práva získání jakéhokoli pobytového oprávnění na území České republiky pro někdejší porušení právních předpisů. Krajský soud takovéto závěry stěžovatelky považoval za spekulativní. Tento dílčí závěr shledává Nejvyšší správní soud správným a zákonným. Předmětem hodnocení krajského soudu totiž nebyly eventuality budoucího rozhodování ve věcech doposud neexistujících správních rozhodnutí ohledně možných pobytových oprávnění žalobkyně, nýbrž přezkum napadeného rozhodnutí a tomu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[23] Podobně není důvodná ani námitka, že by byla stěžovatelka „podruhé fakticky potrestána“ v důsledku napadenému rozhodnutí předcházejícího zrušení jejího pobytového oprávnění. Jak totiž správně krajský soud podotknul již v napadeném rozsudku, § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží, či nikoli. Při aplikaci tohoto zákonného ustanovení se nejedná o „trestání“, nýbrž o naplňování zákonem předpokládaného veřejného zájmu, aby se na území České republiky nezdržoval takový cizinec, jenž svým jednáním naplňuje zákonem předpokládané charakteristiky.

[24] Zbývající stěžovatelčiny kasační námitky míří proti přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. V prvé řadě Nejvyšší správní soud připomíná, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatelka však v kasační stížnosti konkrétní výtky v tomto směru neuvádí, pouze setrvává na své žalobní argumentaci, kterou uplatnila již před krajským soudem. Na tu však krajský soud obsáhle reagoval, Nejvyšší správní soud proto pouze stručně shrnuje, že závěry krajského soudu považuje za správné.

[25] Za zásadní Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že stěžovatelka svůj soukromý život s manželem budovala nejdříve v roce 2016 po seznámení se svým stávajícím manželem, kdy již věděla, že její pobyt na území České republiky je značně nejistý. Oznámení o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu jí totiž bylo doručeno již dne 5. 8. 2015 ve výkonu trestu. Nemohla proto legitimně očekávat, že bude mít nepochybnou možnost setrvat v České republice a vést zde svůj rodinný život (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43). Jak správně také krajský soud poznamenal, mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako právo cizince na výběr státu, ve kterém bude svůj rodinný život realizovat.

[26] Rodinný život může stěžovatelka se svým manželem vést ve Vietnamské socialistické republice. Okolnost, že manžel stěžovatelky má ze svého zaměstnání kuchaře v České republice příjem, nepředstavuje nepřekonatelnou překážku přemístění osobního a rodinného života manželského páru do Vietnamské socialistické republiky. Manžel stěžovatelky ostatně před správním orgánem prvního stupně vypověděl, že kdyby došlo ke správnímu vyhoštění jeho manželky z území členských států Evropské unie, vycestoval by s ní. Ve Vietnamu také žije její nezletilý syn, který tam chodí do školy, a její 4 sourozenci.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že jak žalovaná, tak krajský soud se konkrétně a individualizovaně vypořádaly s námitkami stěžovatele, jejich rozhodnutí bylo založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu a je věcně správné.

V. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelčiných námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[29] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu